

Č. 2500.

Domovská příslušnost (Slovensko): I. Osoba nezletilá nemůže dnem zletilosti nabýti domovského práva podle § 10 zák. čl. XXII: 1886 v obci, ve které tímto dnem vykazuje kvalifikovaný čtyřletý pobyt ve smyslu uvedeného předpisu. — II. Opatření, jímž obec přijme bezpodmínečně do svého svazku osobu nemající čl. stát. občanství, je zmatečné.

(Nález ze dne 16. června 1923 č. 7764).

Prejudikatura: Boh. 823 adm. (ad II).

Věc: Alexandr J. v D. S. proti ministerstvu čl. republiky s plnou mocí pro správu Slovenska o domovskou příslušnost.

Výrok: Stížnost se zamítá jako bezdůvodná.

Důvody: Rozhodnutím min. pro Slov. z 19. října 1922 zrušeno bylo usnesení ob. výboru v D. S. z 30. června 1922, kterým bylo přiznáno Alexandru J. od roku 1909 domovské právo, a bylo vysloveno, že jmenovaný není do obce D. S. příslušný a nařízeno jeho vymazání ze seznamu příslušníků této obce.

Stížnost proti tomuto rozhodnutí neuznal nss důvodnou.

Jak je vidno v nař. rozhodnutí, seznal žal. úřad při vyřizování stížnosti st-logy na rozhodnutí župního úřadu v Bratislavě z 8. července 1922, kterým byl z území čl. republiky jako cizinec vypovězen, že mu usnesením ob. výboru v D. S. z 30. června 1922 bylo přiznáno domovské právo od roku 1909. Žal. úřad zrušil usnesení toto nař. rozhodnutím.

Zaujal tudíž žal. úřad také jako župní úřad v B. stanovisko, že st-l je cizincem, a uznal proto, že výbor obce D. S. vybočil z mezí jemu zákonem pro přiznávání domovského práva daných, když ve schůzi své ze dne 30. června 1922 cizinci přiznal domovské právo od roku 1909.

Nss vyslovil již nálezem Boh. 823 adm. právní názor, že opatření, kterým obec přijme bezpodmínečně do svého svazku osobu, nemající čl. státního občanství, jest nejen nezákonné, nýbrž absolutně zmatečné, a že má tato absolutní zmatečnost v zápětí, že opatření to nemohouc vůbec nabýti právní moci, nemůže také založiti pro dotyčnou osobu nižádných účinků a že může býti výrokem nadřízeného úřadu vyzbrojeného právem dozorčím kdykoli zrušeno. Na tomto právním názoru trvá nss i nyní a odkazuje ve příčině bližšího jeho odůvodnění podle § 44 j. ř. k uvedenému nálezu. Nutno tudíž jen zkoumati, zda st-l je právem vzhledem k území čl. republiky pokládán za cizince.

Žal. úřad k odůvodnění svého stanoviska v této otázce v nař. rozhodnutí uvádí, že st-l nemohl v roce 1909 nabýti samostatně domovského práva v D. S., ježto se stal v tomto roce plnoletým a následoval tudíž podle § 6 zák. článku XXII z r. 1886 domovskou příslušnost svého otce, který patřil do města Rábu, že stav se v roce 1909 plnoletým do svazku obce D. S. podle § 11 event. 12. cit. zák. článku přijat nebyl a že tudíž mohl nabýti domovské příslušnosti v D. S. jen na základě § 10 zák. čl. XXII z r. 1886 a to ještě jen od r. 1916, ježto teprve od roku

1912 k výdajům obce přispíval a posléze, že vzhledem k tomu, že nepodal podle § 9 úst. zák. z 9. dubna 1920 č. 236 Sb. do 31. prosince 1921 žádost o přiznání čsl. státního občanství, i tento nárok na domovské právo v D. S. ztratil a do domovského svazku obce Rábu se vrátil.

St-I naproti tomu nepopírá, že příslušel dle příslušnosti otcovy do R., jenž nachází se na maďarském území, nepopírá též, že teprve v r. 1909 stal se plnoletým, ba naopak tuto okolnost sám ve stížnosti uvádí, a též dokládá; netvrdí také, že nabyl domovské příslušnosti v D. S. před rokem 1910 podle § 11 event. § 12 zák. čl. XXII z r. 1886, nebo že zažádal v čas za přiznání státního občanství čsl. nebo že mu čsl. státní občanství bylo uděleno a hájí se pouze námitkou, že při posuzování otázky nabytí domovského práva jest úřad povinen hleděti nejen k zák. čl. XXII z r. 1886, nýbrž i k právní praxi, jež se na základě tohoto zák. čl. vyvinula a právní praxe maďarského správního soudu že zastávala stanovisko, že i osoba nezletilá může dnem zletilosti nabytí domovského práva v obci, může-li se vykázati v den zletilosti čtyřletým kvalifikovaným pobytem v obci dle § 10 cit. zák. článku. Dále pak snaží se dokázati, že podmínky § 10 zmíněného zákona pro nabytí domovského práva v D. S. do r. 1909 t. j. do své zletilosti splnil.

Než námitkou touto uplatňovaný názor je mylný.

Právní praxe nestává se právní normou vedle toho kterého zákona a nemůže proto zavazovati pravoplatně úřad, aby se jí řídil.

Není tudíž pochybnosti, že st-I v době usnesení obce D. S. byl státním občanem uherským a neměl k obci jiného postavení než cizozemce. Uznala-li tedy jmenovaná obec přes to, že je jejím příslušníkem již od roku 1909, jest ono usnesení absolutně zmatečné a neschopné založiti pro st-le nějaká práva.

Zrušilo-li tudíž min. pro Slov. nař. rozhodnutím ze svého dozorcího práva toto usnesení obce D. S. nelze v tomto postupu žal. úřadu spatřovati nezákonnost.

Jest tedy stížnost bezdůvodná a bylo ji proto zamítnouti.

Č. 2501.

Administrativní řízení: Stát čsl. vstoupil v život dnem 28. října 1918 a to pro celé území, na které stát ten již z počátku nárok sobě činil a jehož rozsah dosáhl pak mezinárodního uznání smlouvami mírovými.

Správa soudní. — Státní úředníci: Není nároku na uznání soudcovské zkoušky — složené po 28. říjnu 1918 v Budapešti — pro obvod čsl. republiky.

(Nález ze dne 16. června 1923 č. 10.466.)

Věc: Dr. Viliám H. v Báňské Bystřici proti ministerstvu spravedlnosti (min. taj. Dr. Karel Vodstrčil) stran neuznání zkoušky soudcovské.

Výrok: Stížnost se zamítá jako bezdůvodná.

Důvody: Žádosti st-lově za uznání jeho zkoušky soudcovské, vykonané dne 25. listopadu 1918 v Budapešti nebylo nař. rozhodnutím